

Školní turnaj

Ve škole, do které chodil Tony, Kája, Petr a krátkovlasá dívka, pořádali turnaj v míčových hrách. Kdokoliv si mohl sestavit tým nezávisle na tom, zda do této základní školy chodil.

A tak se naše parta rozhodla, že to zkusí. Bylo jich však málo, potřebovali alespoň 11 lidí.

„Přivedu ještě někoho ze třídy,“ navrhla krátkovlasá dívka a běžela pro spolužáky na doplnění týmu.

Na turnaji se hrál fotbal, přehazovaná a vybíjená. Děti se těšily, jak se pobaví a zahrají si.

Nazvali se Parta ze statku. I když ti noví nevěděli, proč takový název, tak jej přijali a byli rádi, že nic nemusí vymýšlet.

„Jdeme hrát, jsme na řadě s vybíjenou!“ volal David.

Hráli, vybíjeli, pobízeli se a smáli se. Druhý tým se ale nesmál. Kdykoli někoho z týmu Party ze statku vybili, začali hlasitě křičet, a dokonce se posmívali. Parta ze statku si to nijak moc nebrala.

Možná Vás to překvapí, ale nepřišli vyhrát. Neměli často možnost hrát vybíjenou nebo házenou ve větším počtu dětí, a tak si to chtěli vyzkoušet.

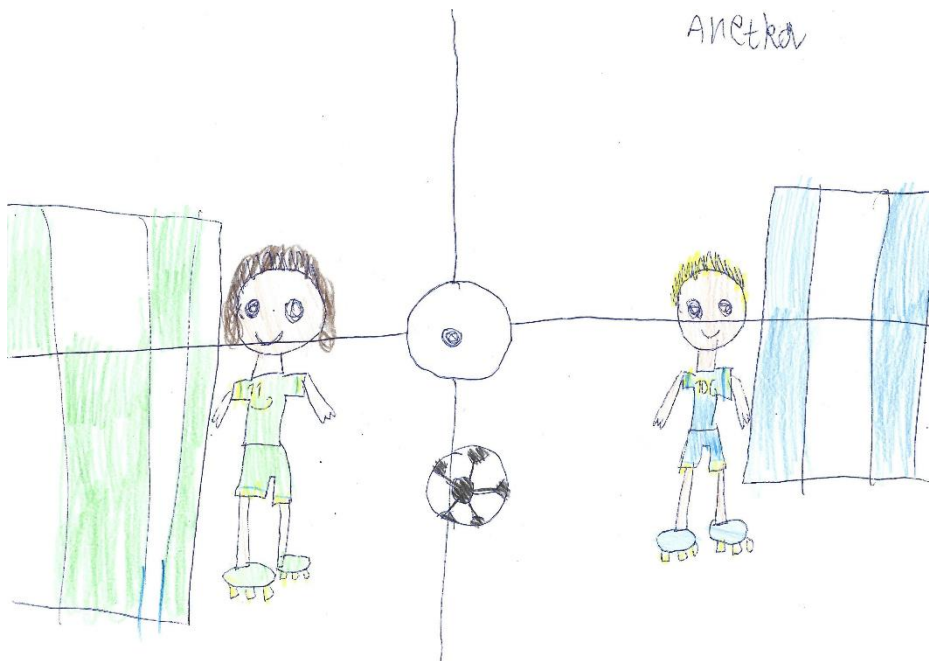

Jejich soupeř to měl ale jinak. Parta ze statku totiž po první části vedla. Soupeř na ně začal pokřikovat, dokonce přišlo i pár nadávek. Parta ze statku si ale dál hrála svou zábavnou hru a ke konci to byla remíza. Soupeř se hecoval a křičel, že musí vyhrát. David a jeho spoluhráči si vyžádali Time out. David se krátce poradil se svým týmem, měl něco na srdci. Všichni kývali, pouze ti noví, které přivedla krátkovlasá, na něho koukali poněkud zmateně, ale pak pokrčili rameny a přikývli.

David se s úsměvem vydal k soupeři. Zeptal se ho, zda je pro ně opravdu tak důležité vyhrát. Řekl jim, že pokud ano, tak to není problém a mohou je nechat, jestli chtějí. Nechtěl hrát hru plnou nadávek a urážek. David dodal, že ale hru rádi dohrají, pokud to bude v klidu, bez posměchu, urážek a sprostých gest.

Členové soupeřova týmu na něho chvíli nevraživě koukali a pak řekli, že chtějí vyhrát ať to stojí, co to stojí.

David se usmál. Začala hra, David a dlouhovlasá se nechali vybít a tím získal soupeř poslední body, které potřeboval. Protihráči začali skákat a křičet a volali na Partu ze statku, že jsou looseři. Pak přidali ještě pár sprostých nadávek a gest.

Ale parta se zasmála a společně odešli ze hřiště.

Ti noví, které přivedla krátkovlasá, příliš nechápali, proč dobrovolně jejich tým prohrál, a hlavně proč neopakovali soupeřovi nadávky a neposlali mu pár sprostých slov a urážek navíc. Ale cítili se s partou dobře, a tak tam rádi zůstali.

Parta ze statku teď měla volno, a tak šli sledovat společně turnaje ostatních. Fandili oběma stranám a kdykoliv se někomu něco povedlo, hlasitě mu zatleskali. Pak se ale malému chlapci nepovedl hod.

Nepřehodil hřiště. Členové jeho týmu mu začali nadávat a chytali se za hlavu. Jejich kapitán mu řekl, ať příště raději nehází. Chlapec tam stál uprostřed hřiště se slzami v očích.

Byla krátká pauza. David s Tonym, který míčové hry miloval a opravdu uměl, sešel dolů na hřiště. V průběhu pauzy s malým hochem trénovali házení a ukazovali mu, jak na to.

„Víte, že pomáháte soupeři?“ zeptal se jich nějaký chlapec v modrém dresu.

„Já pomáhám hlavně klukovi, který se snaží, ale neví jak na to, a jeho vlastní tým se na něj místo pomoci zlobí,“ řekl klidně David. Chlapec v modrém dresu chtěl ještě něco říct, ale jen zůstal stát a tiše situaci sledoval. David ho nepoznal. Ten kluk byl jeden z těch, kteří se malému chlapci smáli a pokřikovali na něj, když se mu nepovedl hod.

Nyní si uvědomil, že se mohl zachovat úplně jinak, mohl malému chlapci ukázat jak na to namísto posmívání.

Asi po hodině šla Parta ze statku opět na řadu, čekalo je fotbalové utkání. I když fotbal uměl hrát jen David, Tony, ti noví chlapci a Kája, rozhodli se, že si to užijí. Dlouhovlasé se povedla rána a dala gól. Ocenili ji

hlasitým potleskem. Krátkovlasé se naopak rána nepovedla a dala také gól. Ale vlastní! Kluci jí s povzbudivým úsměvem také zatleskali a hrálo se dál.

Po chvíli skóroval soupeř. David s Tonym zírali na míč a nezmohli se na slovo. Takhle krásnou šibenici (gól do horního rohu) dlouho neviděli. Začali soupeři tleskat a poplácali úspěšného útočníka uznale po ramenou. Tentokrát se nezmohli na slovo kluci ze soupeřova týmu.

Nebyli zvyklí na to, aby protihráči oceňovali jejich dobré rány, a aby jim vlastně fandili. Pro Tonyho to bylo také nové. Dříve by na soupeře pokřikoval, zesměšňoval by ho při každém neúspěchu, a zlobil by se, kdyby se soupeři něco povedlo.

Ale tento opačný přístup ho naprosto pohltil. Hra ho totiž bavila pořád, nezávisle na tom, zda góly dával nebo dostával. Pořád bylo komu tleskat a co obdivovat. Hráli a hráli. Dlouhovlasá dívka získala míč a běžela s ním k bráně. Fotbal hrát sice neuměla, ale rychle běhala. Utekla i s míčem obráncům a blížila se k bráně. Jenže pak ji nabral soupeř.

Ameka

Porazil ji v plné rychlosti, aby tak zabránil téměř jistému gólu. Úplně ji odhodil. Dlouhovlasá ležela na zemi a nehýbala se.

Všichni se k ní seběhli. Přiběhl i rozhodčí, který zavolal zdravotníka. Dlouhovlasá se stále nehýbala. Pak otevřela oči. Vypadala zmateně. Tony k ní přiběhl a chytil ji za ruku. Sevřela mu ji a zašeptala: „Bolí. Noha bolí!“ Tony ji pořád držel, dokud si ji nepřevzal zdravotník. Nemohla se postavit. Nakonec ji odnesli na nosítkách.

Její tým tam stál a nevěděli, co si počít. Rozhodčí zapískal, že hra pokračuje. Parta ze statku však už hrát nechtěla. Chtěli jít za svou kamarádkou. A tak se rozhodčímu omluvili a opustili hřiště.

„Hra pokračuje!“ volal za nimi znovu rozhodčí. „Omlouváme se, ale musíme za svou kamarádkou. Nevíme, co s ní je a potřebuje podpořit. Nezlobte se!“ vysvětlil mu Tony.

„Co se to se mnou děje? Ještě před pár dny bych klidně pokračoval ve hře a vůbec bych nepřemýšlel o tom, zda je kamarádka zraněná!“ vrtalo mu hlavou. Ale byl za to rád. Cítil, že by už ze hry neměl žádnou radost, že by stejně myslel na to, zda je dlouhovlasá v pořádku.

Zjistili, že ji odvezli do nemocnice a že má zlomenou nohu a pravděpodobně i otřes mozku. Praštila se hlavou nejspíš o bránu, jak padala. Její rodiče poprosili partu, ať přijedou až později odpoledne, protože teď ještě probíhala všemožná vyšetření a spíš by se v nemocnici pletli.

Parta se vrátila na hřiště. Z dalšího zápasu se odhlásili. Neměli na další hru náladu a chtěli být připraveni kdykoliv odjet za kamarádkou.

Šli tedy fandit ostatním, aby se rozptýlili.

Zrovna se odehrával zápas mezi týmem s malým chlapcem, kterého učili házet.

Kolegové z týmu mu moc nenahrávali, protože věděli, že hází hůř a nechtěli, aby jim „kazil“ hru. Teď ale malý chlapec míč chytil. Bylo potřeba, aby přehodil celé hřiště. Kluci z jeho týmu na něj pokřikovali, ať to hlavně nezvoře, jinak příště nebude hrát! To mu na sebevědomí moc nepřidávalo. Malý chlapec se tvářil dost vyděšeně.

Parta ze statku začala tleskat a volat, že to zvládne. „Prostě to přehod'! To dáš!“ volal Tony. „Jasně, že dáš!“ křičela krátkovlasá dívka.

Malý chlapec měl slzy v očích. Nechtěl zklamat svůj tým a bál se, že to nepřehodí. Soupeř na něj začal

pokřikovat nějaké posměšky, aby ho ještě více rozhodil. David a Tony šli co nejbliže k hřišti a hlasitě tleskali. Malý chlapec se na ně podíval a pousmál se. Celá parta mu ukázala palec nahoru a poslali mu povzbudivý úsměv. Kája začal radostně skákat a volat: „To přehodíš, kámo! Pojd' na to!“

Malý chlapec se rozmáchl a hodil. Míč letěl vysoko a daleko. Celou dobu jeho hod doprovázel potlesk. K potlesku se přidali i další diváci. Malý chlapec přehodil celé hřiště a díky tomu získal jeho tým rozhodující bod.

V tu chvíli se přidalo k potlesku i několik kluků od soupeře. Přišlo jim fajn podpořit toho chlapce, i když hrál proti nim.

Malý chlapec stál uprostřed hřiště se šťastným úsměvem.

„Tak aspoň k něčemu to zranění bylo,“ řekl David. „Myslím, že tomu klukovi to teď hodně pomohlo. Viděli jste, jak se přidali s potleskem kluci od soupeře? Mám z toho radost!“ usmíval se David. Kluci přikývli a běželi za krátkovlasou, která na ně ukazovala, že mají jít za ní. Volali jí rodiče, že už můžou do nemocnice. Rozloučili se se zbytkem svého týmu, který jim pomáhal ve hře, a utíkali do auta.

„Nakonec to bylo docela fajn. I když to soutěžení u některých je fakt šílený. Chápu, že jde o turnaj a snaží se vyhrát. Ale těch nadávek a posměšků. To mi moc férový nepříjde!“ shrnul to David.

„No jo, ale ono je těžký nenadávat a zůstat v pohodě, když to dělají na tebe ostatní,“ namítl Kája.

„Já vím, ale sám jsi viděl, že i když se chováš jinak, můžeš hrát a někteří se přidají a začnou to taky dělat jinak. To mi říkala teta Neli.

Říkala, že těžko změním spolužáky, když na mě byli zlí a smáli se mi a říkali, že nic neumím a nedokážu. Ale prý můžu změnit to, jak to od nich přijmu. Bud' to přijmu, jak to říkají a budu se trápit, anebo si řeknu, že umím spoustu věcí a je to jen jejich názor, který si přebírat nemusím. A když se to podaří, tak ti to v tu chvíli většinou nevadí, když má někdo divný řeči nebo se ti směje. A mně se několikrát stalo, že už se mi pak nesmáli, když zjistili, že mi to nevadí. Je to zvláštní, ale funguje to,“ vysvětloval dlouze David.

Všichni přikývli a chvíli přemýšleli o tom, co řekl. Mohlo to být náročnější na pochopení, ale Davidovi to fungovalo. Když se mu někdo posmíval nebo říkal, že je hloupý, většinou se klidně usmál a dál si dělal své věci. Dokázal si to v hlavě otočit a z takovýcho

poznámek si nic nedělat, nepustil je k sobě. Věděl, že je to pouze nějaký názor spolužáka nebo dospělého, ale on sám tomu nevěří. A proto ho to nezraňovalo.

„Mně Neli vyprávěla o tom, že je dobrý inspirovat ty lidi tím, co dělám. Jako jít příkladem, víš? Že když vidí, že se neposmívám, tak to někoho může zaujmout, a taky se přestane posmívat. A dnes to zafungovalo, viděli jste, jak to nakonec všichni tomu malému klukovi přáli?“ uzavřel to spokojeně Kája.

A pak už vyrazili do nemocnice za svou zraněnou kamarádkou.

Nika

V nemocnici bylo rušno. Většina z dětí z party tu byla poprvé. Nelíbilo se jim tam. Cítili se velice sklesle. Byl tam divný vzduch, zamračení doktoři a sestry v bílých pláštích, a ustaraní dospělí pobíhající všude kolem.

„Tady je to divný. Ještěže sem nechodíme často,“ řekl tiše Tony.

V hlavní hale je vyzvedla maminka dlouhovlasé dívky, objala se s krátkovlasou a ukázala jim cestu k výtahům.

„Maminka vypadá vyděšeně,“ zašeptala krátkovlasá klukům.

Následovali ji do 2. patra a pak spletitými bílými chodbami. Na zdech visely plakáty s různými nemocemi orgánů nebo vyrážkami na kůži. Vypadalo to tam dost hrozně.

Došli až na konec chodby a tam jim maminka otevřela dveře do bílého pokoje. I tady se cítili divně a nepohodlně. V pokoji na bílé posteli ležela jejich dlouhovlasá kamarádka a spala.

Nohu měla v sádře, byla připevněná na přístroje, které děti neznaly. „Je krásná, když spí,“ pomyslel si

Tony. Pak se rozhlédl a zjistil, že na něho všichni koukají. „Neřekl jsem to náhodou nahlas?“ vyděsil se v duchu.

Ne, neřekl to nahlas. Ale zrovna se ho maminka dlouhovlasé ptala, kdo je a zda je tu nový, protože ho ještě neznala. Proto se na něho všichni otočili a čekali na odpověď. Tony si oddychl a odpověděl, že ano, že tu je od prázdnin.

„Nika mi o tobě vyprávěla.“ Odpověděla mu tiše maminka.

Takže NIKA! Konečně věděl, která je která. A VYPRÁVĚLA O NĚM doma! Tony se rozzářil. Určitě se jí také líbí. A jaké má krásné jméno. Už to není dlouhovlasá, ale Nika.

Tony se usmíval. David do něj strčil ramenem. „Co se tlemíš? Maminka tu vypráví, že má Nika zlomenou nohu a ty se culíš jak mimino?“

„Jo, promiň. Na něco jsem si vzpomněl.“ Omlouval se Tony. „Trapas!“ pomyslel si.

Nika měla tedy zlomenou nohu a sledovali ji kvůli otřesu mozku. Maminka dětem řekla, že bude brzy v pořádku, jen chvíli bude mít nohu v sádře a bude chodit o berlích. Požádala krátkovlasou, tedy vlastně

Teru, jak už víme, zda by u nich mohla týden spát, až se Nika vrátí domů.

Tony poslouchal maminku a zjistil, že Nika chodí do jiné školy než ostatní. To proto ji nevidal na obědě ani při tělocviku nebo ráno před školou. A také zjistil, že Tera a Nika bydlí ve stejném v bytovém domě kousek od Petra. Jsou to sousedky a mohou k sobě na návštěvu přes balkón.

Ještě chvíli zůstali v podivně bílém nemocničním pokoji a pak se potichu rozloučili a šli domů.

„Fuj, sem bych se vrátit nechtěl. Smrdí to tu, všichni se mračí, spěchají a cítím se tu strašně. Jak se tady může někdo uzdravit?“ zeptal se Kája. „Proto je lepší sem vůbec nechodit!“ doplnil to David a všichni společně odešli.

Tony se rozhodl, že doprovodí Petra a Teru domů a zkusí ještě zjistit něco o Nice. Když přišli k nim před dům, posadil se Tony na kámen na trávníku a zeptal se Tery. „A proč vlastně dlouhovlasá, tedy vlastně Nika nechodí do školy k nám?“

„Chodila!“ odpověděla Tera. „Nika ráda cvičí gymnastiku. Chodila k nám do školy a cvičila ve školním týmu. Ale její maminka se kvůli něčemu nepohodla s učitelkou. A ta se po ní začala vozit.

Říkala Nice, že není dost dobrá. Že dělá cviky špatně, i když je dělala skoro nejlíp. Za celý trénink jí třeba nenechala skoro cvičit. Řekla jí, ať běhá kolem tělocvičny anebo dělá posilovací cviky a na hrazdu nebo kladinu pak nezbyl čas. Učitelka na ni byla fakt ošklivá. Niku to nebavilo a nechtěla tam chodit. Víš, ona cvičení miluje. Ale tenkrát jí to učitelka úplně zprotivila. Přestala na tréninky chodit a učitelka ji po pár hodinách vyřadila a odepsala z týmu. Nika si cvičila na louce a na hrazdě, co máme na hřišti. Kluci

jí udělali takovou kladinu z klády nad potokem kousek od zahrady tety Neli.

Vím, že kvůli tomu dost brečela. Pak šla za Neli, ať jí poradí. Ta jí navrhla, ať cvičí dál, i když takhle sama bez trenérky. Řekla jí, ať si každý den představuje, jak cvičí s gymnastickým týmem, a cítí se tam dobře. Nika ji poslechla a každý večer si představovala, jak cvičí s kamarádkami, jak jsou na závodech, jak se společně radují z nových cviků.

Když mi to vyprávěla, nevěřila jsem, že by jí to mohlo fungovat. Ale ona úplně zářila, když mi o těch snech vyprávěla. Říkala, že úplně cítí radost, jako by v tom novém týmu už byla.

A pak ji na louce viděla cvičit nějaká paní. Daly se spolu do řeči a Nika zjistila, že je to trenérka a učitelka ze školy z jiné vesnice. Je to škola, kde nejsou známky a učí se tam trochu jinak. Od Niky vím, že se tam učí víc venku a že se tam Nika nebojí chodit a těší se tam. A nemají úkoly," vyprávěla dál Tera.

„No a jak to má teda Nika s tím cvičením?“ ptal se nedočkavě Tony.

„Nika se skamarádila s tou trenérkou a ukázala jí pár cviků, které uměla. Úplně si už nevěřila, protože

dlouho netrénovala v týmu, ale víš, Nika to prostě umí. Ona to miluje. Ta trenérka ji pozvala k nim na trénink. Nika přišla domů tenkrát úplně nadšená. Měli krásnou tělocvičnu, trenérka byla úžasná a ty holky tam taky.

Vzali ji mezi sebe a pak jeli i na závody. Nika chtěla vyhrát, ale skončila až druhá. Ale i to bylo super. Moc jsem jí to přála.

A víš co? po závodech za ní přišla naše trenérka z naší školy. Ta, co ji tenkrát vyhodila, víš? Na závodech byla totiž s jejich týmem taky, ale nevyhráli. Ta původní trenérka Niku přemlouvala, aby se vrátila a soutěžila za náš školní tým. Ale Nika nechtěla a raději jezdila do té jiné školy.

No, a nakonec tam i přestoupila, protože si to tam zamilovala. Takže chodí jinam. Někdy mi to je líto, že není se mnou ve třídě. Ale my se i tak vidíme dost. A přeju jí to. Úplně ji to proměnilo. A cvičí pořád. Ale na závody už nejedí. Jezdí jen na nějaká vystoupení, ale na soutěže nechce. Říká, že se u toho zbytečně nervuje a pak ji to cvičení nebaví," uzavřela to Tera.

„To je khrrásný pžíběh,“ řekl Petr a objal Teru. „Já bych si představoval, že už umím žíkat hrr a ž. Ale

neumím to. A nevěžím, že by to fungovalo," dodal smutně.

„Nice to fungovalo, když si své přání představovala a prožívala. A David taky říkal, že to funguje. Zkus se jich Petře zeptat. Anebo tety Neli. Když to nezkusíš, tak to nezjistíš, víš," snažila se ho podpořit Tera a pohladila ho po ramenu.

Tony si uvědomil, jaké měl štěstí, že narazil na takhle báječnou partu kamarádů. Byly to obyčejné děti z vesnice, ale fungovaly společně tak nějak jinak než běžné děti ze sídliště, se kterými se dříve stýkal.

Přáli ostatním to dobré, podporovali se navzájem, naslouchali si a snažili se na všem hledat to lepší. To od kamarádů ze svého původního bydliště neznal. Vlastně to moc neznal od žádných jiných dětí. A líbilo se mu to. Bylo to daleko příjemnější než se ostatním posmívat, hledat na nich, co jim nejde, neustále se vychloubat, v čem je kdo lepší a snažit se být nejlepší, aby zaujal.

Ne, tohle chování k ostatním i sobě je příjemnější. To se mu líbilo víc. V duchu za tuhle partu kamarádů poděkoval a myslel to opravdu vážně.